

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2025, č. j.: OAM-1582/LE-LE05-LE05-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2025, č. j.: OAM-1582/LE-LE05-LE05-2023, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné, nesprávné a trpící vadami řízení kvůli nedostatku důvodů a nesrozumitelnosti. Podle jeho názoru byla porušena ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3, odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), jakož i § 12 a § 14a zákona o azylu.
3. V azylové žádosti jasně specifikoval důvody a předložil důkazy prokazující reálnou hrozbu mučení, nelidského zacházení a nezákonného trestního stíhání v případě návratu do Turecka. Předložil čestná prohlášení osob s přímou znalostí situace, jež potvrzují, že X., kde je coby člen hnutí CHP označován za teroristu. Žalovaný neposoudil, zda se u žalobce neobjevily skutečnosti nasvědčující možnosti jeho pronásledování z důvodů v ust. § 12 zákona o azylu či hrozby vážné újmy ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Rovněž se nezabýval zkoumáním, zda nedošlo ke změně situace v zemi původu, kdy je na místě posoudit, jak Turecko zachází s kurdskými hnutími. Dále žalovaný nijak nereflektoval, že žalobce má X., a nezohlednil ani fakt, že by byl v Turecku odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody kvůli domnělé sympatii s hnutím CHP.
4. Žalobce žádal o doplňující osobní pohovor za přítomnosti právního zástupce, aby mohl objasnit tvrzení a důkazy. Žalovaný však rozhodl bez provedení důkladného dokazování, čímž porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces. Nevypořádal se s tvrzeními v dokumentu ze dne 4. 8. 2023 „Bezpečnostní a politická situace v zemi“, přičemž informace Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2023 a informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 1. 2024 neřeší individuální situaci žalobce, pouze povrchně hodnotí situaci v Turecku z hlediska lidských práv. Neobtěžoval se opatřit si objektivní a aktuální zprávy o porušování lidských práv v Turecku vůči přívržencům CHP od neziskových organizací zabývajících se ochranou lidských práv a svobod.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a plně odkázal na správní spis. Žalobce již není členem politické strany CHP a nesdělil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl v této souvislosti vystaven jednání podřaditelnému pod pojem pronásledování. Tvrzení o pronásledování některých žalobcových příbuzných nesvědčí o pronásledování přímo samotného žalobce. Účast na ozbrojených akcích proti bezpečnostním složkám není možno pokládat za uplatňování politických práv a svobod. Žalobce byl v České republice X. pravomocně odsouzen pro X., kdy se podílel na X. Jak konstatoval Vrchní soud v Olomouci, závažnost žalobcových činů se zvyšovala, uložené a vykonané tresty odnětí svobody na něj neměly z hlediska nápravy žádný vliv, když trestnou činnost páchal mj. i v průběhu zkušební doby po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v X. Vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se u žalobce jedná o vážný zločin, který předpokládá ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany. Obstarané informace o Turecku jsou aktuální a zcela vyčerpávající. Žalobce i jeho právní zástupce byli řádně seznámeni s podklady rozhodnutí, k nimž jim bylo umožněno se vyjádřit. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

7. Žalobce v replice sdělil, že ačkoli není členem politické strany CHP, neznamená to, že není nadále vnímán režimem jako osoba „nepohodlná“. Kombinace etnické a politické identity významně zvyšuje riziko perzekuce, což žalovaný nevzal v úvahu. Trestní řízení nemůže sloužit jako důvod k odepření ochrany v případě reálného rizika mučení. Z judikatury ESLP vyplývá, že závažnost trestného činu nemůže ospravedlnit vyhoštění cizince do země, kde mu hrozí vážná újma. Žalovaný neanalyzoval čestná prohlášení, informace od organizací zabývajících se dodržováním lidských práv ani zprávy o stavu dodržování lidských práv v Turecku. Tvzení o seznámení žalobce s podklady rozhodnutí nenahrazuje povinnost žalovaného provést účinné dokazování, kdy se žalovaný zcela nevypořádal s návrhem na provedení doplňujícího osobního pohovoru.

IV. Obsah správního spisu

8. V poskytnutí údajů k žádosti dne 29. 11. 2023 žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, vyznává islám, cítí se zcela zdrav, v minulosti byl členem politické strany CHP, ale od té doby, co byl v České republice ve vězení, již není členem, X. Na území České republiky se zdržuje od roku X., ale i poté jezdil do Turecka, naposledy tam byl roku X., než zde šel do vězení, v roce X. byl v X. odsouzen za X. k X. trestu odnětí svobody. V České republice byl za shodnou delikvenci odsouzen X., naposledy v roce X. k trestu odnětí svobody v trvání X. O azyl žádá kvůli uloženému vyhoštění. V zemi původu by mu hrozilo trestní stíhání kvůli X. a tamním orgánům by vadil i jeho kurdský původ. Jednou u něj našli X., byl kvůli tomu zadržen a strávil den na policii. Roku X. odjel do vlasti bez dokladu, na hranicích jej zadrželi a drželi týden omezeného na svobodě, kvůli tomu a X. jej i zbili; obviňovali jej z X. a podpory PKK.
9. Během pohovoru vedeného dne 29. 11. 2023 žalobce uvedl, že roku X. se do vlasti vrátil bez pasu, na týden byl zadržen, obviňovali jej z X. a příslušnosti k PKK, po týdnu zjistili, že PKK nepodporuje a pustili jej, pak normálně požádal o pas a získal ho, při odjezdu z Turecka potíže neměl, roku X. tam pobyl pět až šest měsíců, po roce X. tam jezdil normálně, byl tam mnohokrát, naposledy roku X., vracel se tam za X., pak už tam žádné potíže neměl, zemi původu opustil kvůli zmíněnému X., a poněvadž jeho X. několikrát zatkli a bili vzhledem k podezření na podporu PKK. Aktuálně nedisponuje doklady a v Turecku by hned byl zatčen, obává se bití a mučení, kdyby měl doklady, tak se tam vrátí; k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu už nechce nic dodat. V období X. měl třikrát problémy s policií, protože X. Kdyby se nyní vrátil do Turecka, mohli by ho policisté bít a obviňovat z X. a z napojení na PKK; všechny důvody azylové žádosti uvedl.
10. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 6. 1998, sp. zn. 5 T 48/98, který nabyl právní moci dne 5. 2. 1999, bylo zjištěno, že žalobce byl shledán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, kdy mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání X. ve vztahu k trestu uloženému rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 12. 1996, sp. zn. 1 T 80/96.
11. Jak bylo zjištěno z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 52 T 1/2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 1 To 31/2010, žalobce byl shledán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 trestního zákona, za

kteřý mu byly uloženy trest odnětí svobody v trvání X. se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou pro výkon trestu a trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou.

12. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně Turecko, Informace MZV ČR ze dne 16. 1. 2024, Turečtí občané kurdského původu, a zpráva žalovaného Turecko, Informace OAMP, ze dne 4. 8. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv. Podle první z nich částečně kurdský původ mělo a má množství vrcholných politků napříč stranami a osoby s částečně či zcela kurdským původem jsou hojně zastoupeny mezi podnikateli nebo úředníky. Turečtí občané kurdské národnosti jsou v řadách profesionálních složek turecké armády zastoupeni až 15 %. Dle druhé zprávy, v Turecku nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin. Ačkoli ústava a zákony zakazují mučení a jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení, objevily se zprávy, že někteří členové bezpečnostních složek tyto taktiky užívali. Osoby s údajnou příslušností k PKK byly častěji vystaveny špatnému zacházení, zneužívání či možnému mučení. Ústava zaručuje svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, svobodu emigrace i repatriace.
13. Dne 21. 6. 2024 se žalobce dostavil k seznámení s podklady rozhodnutí. Jak je zřejmé z protokolu, opětovně vyjádřil obavu ze zatčení protiteroristickou policií hned po příletu a požádal o poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření, v čemž mu bylo vyhověno. Následně žalobce zaslal listinné materiály vážící se k pronásledování osob kurdské národnosti.
14. Dne 28. 3. 2025 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud dne 23. 6. 2025 ve věci konal jednání.
17. Žalobcův zástupce na jednání uvedl, že žalobce je Kurd a sympatizant opozičního hnutí, z vlasti uprchl před pronásledováním a mučením, řízení bylo zatíženo procesními vadami, nebyly využity zprávy mezinárodních lidskoprávních organizací, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebylo přihlédnuto k důkazům v žalobcův prospěch, napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění, žalobci měl být udělen azyl z důvodů politických a národnostních, splňuje též podmínky pro udělení doplňkové ochrany, přístup tureckých orgánů ke kurdské menšině je obecně známý, žalovaný si však neopatřil podklady k prověření situace, použité zprávy nejsou aktuální, represe státních orgánů vůči Kurdům a opozičním subjektům rostou, nebyl proveden doplňující pohovor, ač o něj žalobce žádal; k důkazu navrhl svědecký výslech X., účastnický výslech žalobce, blíže nespecifikované listinné důkazy mezinárodních lidskoprávních organizací o situaci v zemi a nekonkretizovanou zprávu Ministerstva zahraničních věcí k tureckým poměrům; dále sdělil, že zpráva Ministerstva zahraničních věcí je neaktuální, zároveň jde o zprávu českého státního orgánu, proto nemůže být objektivní, při návratu osob kurdského původu do Turecka existuje zvýšené riziko zadržení bezpečnostními složkami; k dotazu soudu sdělil, že roku X.

se žalobce vrátil do vlasti, protože situace byla poněkud jiná, nyní ale asi posledních šest let eskaluje, jako Kurd žalobce nyní nemůže riskovat návrat; žalobcův zástupce též sdělil, že důkazy nejsou dostatečné k tomu, aby mohlo být vyloučeno udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, naopak jsou nepochybně prokázány důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu, žalobce ve vlasti nikoho nemá, není jasné, X., v České republice X., bylo porušeno právo na spravedlivý proces a správní orgány jsou povinny zjistit i okolnosti ve prospěch účastníka řízení, žalobci by správní orgány měly vycházet dle možnosti vstříc, neudělení humanitárního azylu nebylo dostatečně odůvodněno.

18. Žalobce na jednání tvrdil, že jeho rodina má potíže od X.; po návratu do vlasti bude zadržen, bojí se o život, X., žalobce chodí do práce posledních cca pět měsíců, chce zaplatit svůj dluh; X. zastřelili turečtí vojáci, z rodiny nikdo nepracuje ve veřejné sféře, ač jsou v ní přítomni studovaní lidé, např. X., žalobce sám je studovaný, konkrétně se jedná o X.; při zadržení byl bit, pak jej zavřeli do podzemní kobky, při dalších zadrženích strávil omezen na svobodě několik dní, nebál by se, kdyby se měl dostat k tureckému soudu, ale bojí se policie, není zdravý a X., aby vydržel mlácení; vše, co říká, je pravda, ani jedno slovo není lež, uvedené prožívá od svého dětství, vždy měl potíže, i na X.; X.; uvedené je pravda, ve vlasti neviděl normální soud jako tady; v životě udělal obrovské chyby, umřeli mu blízcí, chtěl by být X., vrátili-li se do vlasti, žádný soud neuvidí; co je psáno na papíře (myšleny shromážděné zprávy o zemi původu) tak není, je to divadlo, co se tam uvádí, neexistuje, Kurdové nemohou mluvit ve svém jazyce, kurdská škola neexistuje, co je psáno ve zprávách není; ve vlasti jej podezírali z X. a spolupráce s PKK, bojí se chodit X.; chodí pracovat, pomáhá X., pracuje celé dny a hradí dluhy soudu i pojišťovně; opatřená zpráva o zemi původu je čistá lež, nikdo nic neví; ve věznici, kde byl zadržen, byl X., při návratu by byl zabit, při zadržení by neviděl advokáta ani státního zástupce, kdyby se dostal před soudce, nemá obavy, byl by propuštěn, jelikož ve vlasti nic neudělal X., nyní mluví už jen česky, běžné policie se nebojí, ale byl by zadržen protiteroristickou policií, jiný problém krom mučení nemá; prosí o možnost setrvat na území a prokázat, že je slušný, má mnoho dluhů, ublížil sobě i X., stále pracuje, chtěl by prospět společnosti; po návratu do vlasti by jej zadrželi, zatýkají mnoho lidí i starostu Istanbulu z CHP, který nic neudělal a mohl být prezidentem.
19. Zástupce žalovaného v průběhu jednání uvedl, že žalovaný s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí je zákonné a dostatečně odůvodněné, nelze pominout žalobcovu trestnou činnost, žalobci nemohla být udělena doplňková ochrana, postavením Kurdů se žalovaný zabýval dostatečně a opatřil si podrobnou zprávu Ministerstva zahraničních věcí; k důkazním návrhům podotkl, že výsledky by byly nadbytečné, došlo by jen k opakování již sdělených tvrzení, která byla žalovanému známa; dále sdělil, že žalobce sám odcestoval do Turecka, nic se mu nestalo, uvedené říkal v průběhu azylového řízení; zprávy o zemi původu jsou z nezávislého zdroje, zprávy jsou vypracovány nezávisle, důvody týkající se humanitárního azylu byly dostatečně pojednány v napadeném rozhodnutí a bylo dostatečně odůvodněno, proč jej není možné udělit.
20. V rámci jednání soudu bylo následně přistoupeno ke konečným návrhům. Žalobcův zástupce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, zástupce žalovaného navrhl žalobu zamítnout.
21. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém*

souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

22. Podle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu *ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.*
23. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
24. Podle ust. § 14 věty první zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu.*
25. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
26. Soud předně uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany upravenými v ust. § 12, § 13, § 14 zákona o azylu a dostatečně odůvodnil jejich nenaplnění. Rozhodnutí je řádně odůvodněno, skutkový stav byl zjištěn v uspokojivé míře, a to na základě shromážděných podkladů, které byly vyhodnoceny ve vztahu k žalobcově individuální situaci. Výroková část napadeného rozhodnutí je přesná a určitá, je z ní zřejmé, kdy, jak a kým bylo rozhodováno, uvedené údaje o žalobci jsou dostatečné k tomu, aby nebyly zaměnitelné s jinou osobou, samotný výrok jednoznačně konstatuje neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem.
27. Žalovaný vyjmenoval zdroje, ze kterých vycházel na s. 6 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve vztahu k shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81, mj. připomněl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Otázkou aktuálnosti a přiléhavosti zpráv o zemi původu v azylovém řízení se NSS zabýval opakovaně, kromě citovaného rozsudku např. i v rozsudcích ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, či ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Azs 304/2020-30. Uvedeným požadavkům podklady zcela vyhovují, neboť dokumenty pocházejí z důvěryhodných zdrojů (Ministerstvo zahraničních věcí), o jejichž odborné úrovni nelze mít pochyb; české státní orgány hodnotí konkrétní poměry ve zkoumaných zemích nestranně, nebyl zjištěn konkrétní důvod, proč by tomu mělo být v nynější věci jinak, zpráva Ministerstva zahraničních věcí je zároveň obecným výstupem, netýká se cíleně žalobce, ale postavení Kurdů v Turecku jako takového. Zpráva OAMP je v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu standardním podkladovým materiálem, jehož relevanci nesnižuje fakt,

že pochází z činnosti samotného žalovaného. Soudu není známo, že by NSS ve své judikatuře odmítl zprávy o zemi původu pocházející od OAMP coby neobjektivní důkazní prostředky. Podkladové dokumenty jsou z let 2023 a 2024, v době vydání rozhodnutí (28. 3. 2025) tedy byly aktuální. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že žalovaný podklady nevázal k jeho situaci, žalovaným byly informace získané z odborných zpráv využity při zjišťování poměrů v zemi původu.

28. Použité podklady byly dostatečné. Jaké množství jakých podkladů ob stojí je třeba hodnotit vždy individuálně s ohledem na azylový příběh a další skutečnosti. Žalobce vyjadřoval obavy z bývalého členství v politické straně CHP a v souvislosti s kurdskou národností. Ohledně CHP žalobce nic netvrdil nad rámec řadového členství, které měl ztratit po uvěznění v České republice (k tomu naposledy došlo roku X.), kvůli členství v CHP potíže neměl, jednou byl zadržen pro X., podruhé pro X. a podezření z členství v jiné straně – PKK, když vycestoval do Turecka bez dokladů. K daným obavám postačí zjištění, že CHP je největší opoziční stranou s rozsáhlým zastoupením v parlamentu. Stran kurdského původu si žalovaný opatřil podrobnou a adresnou zprávu věnující se zastoupení a postavení Kurdů ve společnosti, a to i konkrétních klíčových postech státního aparátu. Hovořil-li žalobce v azylovém řízení o posledním incidentu s tureckými orgány roku X., následně se do vlasti opakovaně vracel zcela bez potíží a důvodem ukončení návratů po roce X. bylo uvěznění v České republice, nebylo potřebné vyžádat si další podrobnější zprávy. Vyžádat si zvláště konkrétní informace lidskoprávních organizací nebylo nutné, zvláště když Informace OAMP byla vypracována na základě metodiky evropské azylové agentury (EUAA) a jejími zdroji byly právě i požadované mezinárodní organizace zabývající se lidskoprávní problematikou.
29. Posouzení důvodů pro udělení azylu je vždy individuální a samotná existence nedemokratického systému ve vlasti není dostatečná. Jde-li totiž o nedostatky v oblasti dodržování základních práv a svobod v zemi původu, judikatura NSS zdůrazňuje, že pokud je určitý stát z hlediska dodržování lidských práv problematickou zemí, neznamená to nutně, že kterýkoli občan takovéto země je negativnímu vlivu vystaven (vizte např. rozsudek, č. j.: 3 Azs 303/2004-79). Špatná ekonomická situace v zemi původu, nespokojenost se stavem dodržování lidských práv ani původ žadatele ze země s nedemokratickým či autoritativním režimem nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 7 Azs 13/2003-40).
30. Co se týče hodnocení výpovědi žalobce a posouzení azylového příběhu žalovaným, poukazuje soud na judikaturu NSS ohledně důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. Konkrétně lze zmínit rozhodnutí, č. j. 4 Azs 250/2019–61, ve kterém soud uvedl: *„Současné důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Z uvedeného plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správních orgánů.“* Ve stejném rozsudku soud dále pokračoval, že: *„Lze tedy konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje*

alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je, byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak žadatel uvádí, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008–70, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018–34).“

31. V dané věci byl žalobcem sdělený azylový příběh hodnocen žalovaným ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Podstatou obav žalobce z návratu do země původu je tvrzení, že bude zadržen a postižen kvůli kurdské národnosti. Žalovaný ovšem na s. 14 napadeného rozhodnutí správně odkázal na recentní judikaturu NSS k postavení kurdské menšiny, podle níž samotná příslušnost k této menšině nenaplňuje intenzitu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Současně žalovaný vycházel z informace MZV stran zapojení příslušníků kurdské menšiny do veřejného života včetně jejich působení v rámci turecké armády; i mezi nejvyššími představiteli státu lze nalézt osoby kurdského původu.
32. Žalobce byl taktéž členem politické strany CHP, avšak nezmínil, že by se v rámci strany jakkoliv politicky angažoval nad rámec řadového členství, navíc po svém uvěznění v České republice členství ztratil. Strana CHP je přitom největší opoziční stranou, která má v tureckém parlamentu po volbách v květnu 2023 166 poslaneckých křesel (oproti vládním 266 křeslům), jak zpravuje Informace OAMP, není proto důvod se domnívat, že by měl být žalobce pronásledován jako bývalý řadový člen uvedeného subjektu, a to ani v kontextu kurdské národnosti.
33. Poslední incident s tureckými bezpečnostními složkami měl žalobce dle tvrzení v azylovém řízení v roce X., kdy se do země rozhodl odjet bez dokladů. Byl podezříván z X. a členství v PKK, avšak po týdnu byl propuštěn, když turecké orgány seznaly, že členem PKK není. Členství žalobce v CHP se vůbec neřešilo, kurdská národnost mohla přispět k podezření z členství v kurdské PKK, avšak samy turecké orgány uznaly podezření nedůvodným, podíl na problémech jistě měly i X. a příjezd bez dokladů. Následně se žalobce do Turecka mnohokrát bez potíží vracel, jak sám uvedl během pohovoru. Uvedené bezproblémové návraty nesvědčí objektivní opodstatněnosti obav z pronásledování.
34. Soud se zde musí vyjádřit i k subjektivní složce, tedy pociťovaným obavám; žalobce sám uvedl během pohovoru, že i po posledním incidentu se vracel do vlasti mnohokrát, normálně tam jezdil, nikdy už žádné potíže neměl, dle poskytnutých údajů k žádosti byl ve vlasti naposledy roku X., než byl v České republice omezen na svobodu, ukončení cest do Turecka tedy nebylo odůvodněno chováním místních orgánů, ale fyzickou nemožností pro uvěznění v České republice. Dle trestních rozsudků (jde o popis skutku ve výroku rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 52 T 1/2010, a ve výroku rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 1 To 31/2010) žalobce v X. Měl-li žalobce nějaké obavy z tureckých orgánů, byly (alespoň ve vztahu k důvodům

pronásledován) zjevně zcela minimální a nikterak jej neodradily od X. U osob obávajících se pronásledování lze v konkrétních případech akceptovat ojedinělé návraty do vlasti ze závažných důvodů, časté žalobcovy návraty však obavám nesvědčily a X., představuje nejpádější vyvrácení subjektivních obav.

35. Soud dodává, že v souvislosti s potencialitou pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu musí být vzhledem ke standardu přiměřené pravděpodobnosti tato možnost reálná, nikoliv pouze hypotetická.
36. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a následného pohovoru žalobce konstatoval, že se v období X., ale nesdělil v rámci jaké skupiny a jakým způsobem tak měl činit. Žalobce nezmínil, že by v souvislosti s touto činností čelil, ať tehdy či později, jakýmkoli obtížím ze strany tureckého bezpečnostního aparátu. V období X. měl být žalobce zadržen poté, co u něj policisté našli X. Tato událost ovšem představovala v dané době jediný konflikt, který měl žalobce s orgány veřejné moci země původu. Jelikož v následující době do vlasti opakovaně jezdil, nelze se domnívat, že by za někdejší X. měl žalobce nést jakékoli následky do budoucna. Jde-li o pronásledování žalobcových příbuzných, jednak žalobce dostatečně neozřejmil, co mělo být jeho příčinou, a především se ze žalobcových tvrzení nedá dovodit, že by on sám měl nést následky za jakékoli jednání svých příbuzných.
37. Soud celkově neshledal, že by žalobcův azylový příběh svědčil o důvodných obavách z pronásledování (ust. § 12 zákona o azylu), které by mu mohlo ve vlasti hrozit. Ve vztahu k žalobním bodům je proto třeba uzavřít, že žalovaný dostatečně zjistil skutečný stav věci, řádně posoudil všechny okolnosti ve vztahu k možnému udělení azylu, zjistil všechny rozhodné okolnosti a napadené rozhodnutí lze mít za přesvědčivé, žalovaný též přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a své závěry řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Soudu naopak není známo, jakými jinými skutečnostmi se měl žalovaný zabývat ve vztahu k vyhodnocení jeho azylové žádosti. Žalobce nevyvracel svou trestní minulost, a tudíž předmětem sporu není otázka aplikace ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak o ní pojednal žalovaný na s. 19 an. napadeného rozhodnutí.
38. Žalobci byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 52 T 1/2010, který nabyt právní moci dne 12. 8. 2010, uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Jak konstatoval NSS v bodě 27. odůvodnění rozsudku ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 Azs 204/2022-45: *„Případný nucený návrat stěžovatele by mohl být spojen až s výkonem trestu vyhoštění, který mu byl (vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody) v České republice uložen za spáchání zločinu loupeže, přičemž hodnocení otázky non-refoulement je součástí rozhodování o upuštění od výkonu tohoto trestu s ohledem na možné pronásledování či špatné zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy v zemi původu [§ 350h odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve spojení s § 80 odst. 3 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník], případě se správním vyhoštěním stěžovatele (hrozící porušení čl. 3 Úmluvy je důvodem znemožňujícím vycestování, srov. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů). Obě tato řízení garantují účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Úmluvy, neboť proti rozhodnutí o upuštění od výkonu trestu je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek (§ 350h odst. 5 trestního řádu), a proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání (jež má odkladný účinek, viz § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a následně správní žalobu (která má též obecně odkladný účinek, viz § 172 odst. 3 zákona).“* Žalovaný proto nebyl při existenci vylučující klauzule dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu povinen posoudit otázku, zda vydáním žalobce do země

původu nedojde k porušení zásady non-refoulement ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

39. Co se týče skutečnosti, že žalobce X. Jak potom důvodně podotkl žalovaný, žalobce strávil většinu svého pobytu v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byla vyloučena jakákoli X. Žalobce v žalobě ani replice neuváděl žádné okolnosti, jež by se mohly týkat udělení humanitárního azylu dle ust. 14 zákona o azylu. Přitom humanitární azyl je vyhrazen případům hodným zvláštního zřetele, kam náleží situace humanitární katastrofy, zvláště těžké onemocnění či postižení, nikoliv X. Turecko dle opatřených zpráv zjevně humanitární katastrofě nečelí, žalobce nepatří ani k osobám s těžkým onemocněním či postižením, v poskytnutí údajů k žádosti žalobce označil svůj zdravotní stav za dobrý, během seznámení s podklady hovořil o X., nejedná se o taková postižení, kvůli nimž by bylo namíste uvažovat nad aplikací § 14 zákona o azylu; ostatně ani přiložené lékařské zprávy nehovoří o zásadních zdravotních obtížích. X. ani dlouhodobost pobytu samy o sobě důvody hodné zvláštního zřetele nejsou. Žalovaný se pak důvody dle ust. § 14 zákona o azylu zabýval na s. 16 a 17 napadeného rozhodnutí, a to poměrně podrobně, jeho závěry jsou přesvědčivé a nejsou v rozporu se spisy.
40. Žalovaný se rovněž řádně vypořádal se všemi důkazními návrhy. Na s. 8 – 11 napadeného rozhodnutí velmi konkrétně a podrobně vyhodnotil jak návrhy na výslech svědků, tak i na provedení listinných důkazů včetně zpráv mezinárodních lidskoprávních organizací. Nebylo povinností správního orgánu provést všechny navržené důkazy, zároveň se uspokojivě vypořádal s tím, proč k provedení dalších důkazů nepřistoupil. Jde-li o doplňkový pohovor, z kontextu napadeného rozhodnutí i celého správního spisu je zjevné, že byl seznán nadbytečným a stav dokazování dostatečným, žalobce se měl dostatek příležitostí vyjádřit, čehož využil včetně vlastnoručně psaných textů, ve věci se vyjadřoval i jeho zástupce. Nicméně, soud na základě tvrzení v žalobě a replice, že byl požadován doplňující pohovor, prošel správní spis, ale podobný důkazní návrh nezaregistroval. Pohovor byl veden dne 29. 11. 2023, poté zasílal žalobce a jeho zástupce následující vyjádření: oznámení o převzetí zastoupení právního zástupce ze dne 19. 1. 2024, omluva zástupce ze dne 28. 5. 2024, žalobcův ručně psaný dopis ze dne 25. 5. 2024, vyjádření zástupce ze dne 3. 6. 2024, seznámení s podklady ze dne 21. 6. 2024, návrh zástupce na doplnění dokazování ze dne 5. 7. 2024, ručně psané vyjádření žalobce ze dne 1. 7. 2024, vyjádření zástupce ze dne 4. 7. 2024, sdělení zástupce ze dne 22. 7. 2024. Ani v jednom z nich však soud důkazní návrh požadující doplňkový pohovor nenalezl.
41. Další důkazní návrhy seznal nadbytečnými taktéž soud. Vzhledem k azylovému příběhu žalobce a jeho opakovaným bezproblémovým návratům do vlasti byly shromážděny dostatečné podklady a nebylo nutné zvláště vyžadovat další zprávy, které by byly zpracovány některými lidskoprávními organizacemi či Ministerstvem zahraničních věcí. Účastnický výslech žalobce představuje subsidiární důkazní prostředek, který nemá sloužit k doplnění skutkových tvrzení, žalobce se v průběhu azylového řízení k věci rozsáhle vyjadřoval a k podrobnému vyjádření mu byl dán prostor i na soudním jednání, soud z žalobcových vyjádření (v kontextu dalších podkladů) získal dostatečný materiál k učinění svých závěrů, nebylo proto namíste užít subsidiární důkazní prostředek v podobě žalobcova účastnického výslechu. K lepšímu objasnění věci vzhledem ke zkoumaným skutečnostem nemohl přispět ani X., neboť mezinárodní ochrana je založena na individuálním posouzení, byl to právě žalobce, nikdo jiný, kdo musí nejlépe vědět, čeho se ve vlasti obává a jaké nebezpečí mu tam hrozí, zároveň v řízení o udělení mezinárodní

ochrany nejsou rozhodné ani X. Ani vyjádření žalobce a jeho zástupce v průběhu jednání soudu nevyvolala potřebu doplnit dokazování, předestřená tvrzení se v podstatných rysech neodchylovala od toho, co bylo sděleno v průběhu azylového řízení ústně při pohovoru či písemnou formou.

42. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.
Žalobce neměl
ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce